

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 121

гр. София, 13.01.2023 г.

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО IX ВЪЗЗ. СЪСТАВ, в закрито заседание на тринадесети януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Александра Йорданова

Членове: Стоян Михов
Петя Попова

като разглежда докладваното от Стоян Михов Въззивно частно наказателно дело № 20231100600202 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 249, ал. 3 вр. чл. 248, ал. 1, т. 6 НПК вр. глава XXII НПК.

С определение, постановено в разпоредително заседание на 20.12.2022 година, СРС, НО, 10-и състав е изменил мярката за неотклонение на подсъдимия Р. Г. Г. от „домашен арест“ в „подписка“, като е наложил мярка за процесуална принуда „забрана за напускане пределите на Република България“.

Срещу определението на първоинстанционния съд, в законоустановения срок, е постъпил частен протест от прокурор при СРП с искане за отмяна на първоинстанционното определение, с което мярка за неотклонение спрямо подсъдимия е заменена в по-лека и постановяване на определение, с което МНО да бъде изменена от „домашен арест“ в „задържане под стража“.

По същество се излагат доводи за неправилност на определението, като се поддържа, че не са налице нови обстоятелства от медицинско естество, които да са свързани с влошено здравословно състояние на подсъдимия при изпълнение на мярката за неотклонение „домашен арест“. За формиране на такъв извод е следвало да бъде назначена СМЕ на подсъдимото лице, което не било сторено. При това положение изводът на първоинстанционния съд, че мярка за неотклонение „подписка“ би позволила

провеждане на нужно лечение на подсъдимото лице се явявал преждевременен. От друга страна прокурорът при СРП навежда доводи, че непровеждането на предписано лечение следвало да се цени като ново обстоятелство, което налага преразглеждане на въпроса относно прилаганата мярка за неотклонение „домашен арест“ и замяната и в по-тежка такава, а именно „задържане под стража“. За да обоснове последния извод, представителят на държавното обвинение сочи, че от приложената справка за съдимост на подсъдимия се установявали множество осъждания в кратък времеви интервал, като лицето било осъждано за тежки умишлени престъпления и са наложени ефективни наказания, което сочело на деец с трайни престъпни наклонности и висока степен на обществена опасност. На следващо място се сочи опасност от укриване, тъй като лицето не било установено на известните по делото адреси, обявяван е за общодържавно издирване, често пътувал в чужбина, където и пребивавал, бил е призован и не се явил в продължение на година, като бил установен в България не по повод явяване пред органите на ДП.

Предвид посочените доводи за опасност от укриване и извършване на престъпление и наличие на обосновано подозрение, както и при липса на данни за несъвместимост на здравословното състояние на подсъдимия с условията в следствен арест, прокурорът моли да се отмени първоинстанционното определение, с което мярката за неотклонение спрямо подсъдимия е заменена в по-лека и да бъде постановено ново определение, с което МНО да бъде изменена от „домашен арест“ в „задържане под стража“.

Съдът, съобразявайки материалите по делото, относими към производството чл. 249, ал. 3 вр. чл. 248, ал. 1, т. 6 НПК и доводите, застъпени в протеста, приема, че същият е процесуално допустим, а по същество частично основателен.

Производството по НОХД № 13312/2022 г. по описа на СРС, НО, 10-и състав е образувано по внесен в СРС обвинителен акт срещу Р. Г. Г. за престъпление по чл. 196, ал. 1, т. 1, вр. чл. 194, ал. 1, вр. чл. 29, ал. 1, б. „а“ НК.

Спрямо Г. с определение на СГС, НО, VI въззивен състав по ВНЧД №3326/2022 година в сила от 25.08.2022 година е взета мярка за неотклонение „домашен арест“, който да се изпълнява на адрес гр. Павликени, ул. „****“,

като на осн. чл. 62, ал. 6 НПК е постановено спазването на забраната от страна на подсъдимия да напуска жилището си без разрешение на съответния орган да се контролира чрез средство за електронно наблюдение по реда на чл. 262-275 ЗИНЗС.

В разпоредително заседание от 20.12.2022 година СРС, НО, 10-и състав при обсъждане на въпроса по чл. 248, ал. 1, т. 6 НПК е приел, че са налице нови обстоятелства, налагащи изменение на мярката за неотклонение, изпълнявана по отношение на подсъдимия, а именно приложени след датата на определението на СГС, НО, VI въззивен състав по ВНЧД №3326/2022 година документи, установяващи, че към месец септември 2022 г. подсъдимият е бил диагностициран с увреждания на междупрешлените дискове в поясния и другите отдели на гръбначния стълб с радикулопатия и лицето е било изпратено на изследване за уточняване на диагнозата, както и за консултация с неврохирург. От месец септември 2022 г. до декември 2022 г. нямало данни лицето да е провело изследвания, което е прието като ново обстоятелство, налагащо промяна на мярката за неотклонение като в допълнение е посочено, че от медицинската документация от 08.09.2022 година се установявало, че подсъдимият имал нужда от належащо лечение в болнична обстановка, както и получавал схващане и силни болки в краката, което налагало да търси лекарска помощ. С оглед на това, с цел подсъдимият да проведе полагащото му се лечение и да получи съответната медицинска помощ, и установявайки бездействие на подсъдимия и адвокатите му в насока искане на разрешение за напускане адреса, на който лицето пребивава с мярка за неотклонение „Домашен арест“, първоинстанционният съд е изменил мярката за неотклонение на Г. от „Домашен арест“ в „Подписка“. С оглед данните по делото за чести пътувания на лицето в чужбина районният съд е постановил и „Забрана за напускане пределите на Република България“.

На първо място настоящият съдебен състав при обсъждане на въпросите относими към чл. 248, ал. 1, т. 6 НПК намира, че е налице първата изискуема предпоставка за продължаване действието на мярката за неотклонение "домашен арест". Подсъдимият е предаден на съд за тежко умишлено престъпление по чл. 196, ал. 1, т. 1, вр. чл. 194, ал. 1, вр. чл. 29, ал. 1, б. „а“ НК, за което е предвидено наказание лишаване от свобода, като при най-общия прочит на данните по делото, съдържащи се в гласните и писмени доказателства и доказателствени средства и способи за събиране и проверка

на доказателства се установява наличието на обосновано подозрение за вероятна съпричастност на подсъдимия към твърдяно престъпление от общ характер, за което е предвидено наказание лишаване от свобода.

На следващо място се констатира, че продължава да е налице опасност от извършване на престъпление в случай на по-лека мярка за неотклонение от приложената такава-„домашен арест“, тъй като от данните по делото се констатира, че подсъдимият е с тежко обременено съдебно минало и многократно осъждан, което сочи деец с висок риск на обществена опасност, при което обществените отношения, гарантирани от наказателноправните норми са поставени в сериозен реален риск от увреждане чрез извършване на престъпление, в случай на по-лека мярка за неотклонение. Периодът, в рамките на който се изпълнява МНО, не се явява неразумен от гледна точка на активното поведение на органите на досъдебно производство и първостепенния съд към приоритетно приключване на производството, като изтеклият период от време- в размер на малко над четири месеца не се отразява пряко към намаляване риска от извършване на престъпление по начин, обосноваващ смекчаване на мярката за неотклонение на подсъдимия.

Изводите на първата инстанция за наличието на медицински критерий за смекчаване на мярката за неотклонение в по-лека се преждевременни и са основани на медицинска документация с определена темпорална давност. Действително при лицето се констатира от представените два броя медицински направления от месец септември 2022 година диагноза увреждания на междупрешлените дискове в поясния и другите отдели на гръбначния стълб с радикулопатия и е предписана консултация с неврохирург за уточняване на диагноза и належащо лечение в болнична обстановка. Тези медицински направления обаче не са достатъчни за формиране на изводи, че актуалното здравословно състояние на лицето не е съвместимо с изпълнение на наложената мярка за неотклонение „домашен арест“, като за да бъде обоснован такъв извод са необходими специални знания в сферата на медицината и способ за изследването и формирането на изводи в този смисъл е съдебномедицинска експертиза, каквато не е възложена от първата инстанция. В този смисъл следва да бъде отчетено, че подсъдимото лице в нито един момент от изпълнение на мярката за неотклонение „домашен арест“ не е сезирал органа на досъдебно производство, а след внасяне на обвинителния акт и съда с оплаквания от такова естество и искане за

разрешение за напускане адреса, на който се изпълнява мярка за неотклонение „Домашен арест“ за медицински изследвания, манипулации или лечение.

При това положение към момента на произнасяне не се установява здравословното състояние на лицето да е несъвместимо с характера на прилаганата мярка за неотклонение „домашен арест“, поради което и изводът на първоинстанционния съд за наличие на основания за изменение на мярката за неотклонение от домашен арест в подписа не се споделя от настоящия състав.

Неоснователно е искането на прокурора за изменение на мярката за неотклонение от „домашен арест“ в „задържане под стража“. В съдебната фаза на процеса основание за изменение на взета спрямо подсъдимия мярка за неотклонение са неявяване пред съда без уважителни причини или промяна местоживеенето, без съда да е уведомен за това, или нарушение на вече взета мярка за неотклонение. В конкретния случай не е налице нито една от визираните хипотези, обосноваващи замяната на мярката за неотклонение на подсъдимия от домашен арест в по-тежка такава.

В обобщение настоящата инстанция приема, че адекватна на целите на мерките за неотклонение към настоящия етап на развитие на съдебното производство продължава да бъде изпълняваната към датата на провеждане на разпоредителното заседание мярка за неотклонение „домашен арест“, който следва да се изпълнява на адрес гр. Павликени, ул. „****“, като на осн. чл. 62, ал. 6 НПК спазването на забраната от страна на подсъдимия да напуска жилището си без разрешение на съответния орган да се контролира чрез средство за електронно наблюдение по реда на чл. 262-275 ЗИНЗС.

По отношение на наложената от първата инстанция мярка за процесуална принуда „забрана за напускане пределите на Република България“ настоящият състав е ограничен в правомощията си да осъществи съдебен контрол /възстановяване действието на мярката за неотклонение „домашен арест“ преодолява риска от напускане територията на страната/, тъй като липсва жалба от подсъдимия или защитника в тази част или съответен протест от прокурора при СРП.

Така мотивиран и на осн. чл. 345, ал. 2 НПК, Софийски градски съд, НО, IX въззивен състав

ОПРЕДЕЛИ:

ОТМЕНЯ протоколно определение от 20.12.2022 година на СРС, НО, 10 състав по НОХД № 13312/2022 година, с което е изменена мярката за неотклонение на подсъдимия Р. Г. Г. /с установена по делото самоличност/ от „домашен арест“ в „подписка“.

ПОТВЪРЖДАВА мярката за неотклонение на подсъдимия Р. Г. Г. /с установена по делото самоличност/ „домашен арест“.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на прокурор при СРП за изменение на мярката за неотклонение от „домашен арест“ в „задържане под стража“

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО е окончателно.

За определението да се съобщи на ОС„ИН“-гр. Велико Търново, ОДМВР-гр. Велико Търново и РУ-МВР-гр. Велико Търново.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____